



FELSŐKRISZTINA

2005. VENI SANCTE

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

„Egyengessétek az Úr útját!”

A misszió valójában már tavasszal megkezdődött, amikor hitoktatóink vezetésével pályázatokat hirdettünk a kerület iskolásai számára (lásd Pályázat c. cikkünk).

A közvetlen előkészület részeként az elkészült meghívókat a hívek vitték és osztották ki környezetükben, a szomszédoknak, ismerősöknek. Ezt követően **László atya és a lelkeségi csoportok vezetésével** kilencedet tartottunk a misszió sikeréért.

A missziót megnyitó szentmisét **Szabó Tamás püspök úr** mutatta be, majd szentségimádást végeztünk a lelki előkészület zárásaként.

Pénteken délelőtt **Borosnyai Annamária és segítői** vezetésével az óvodásoknak és kisgyerekeknek volt foglalkozás. Délután az idősebb korosztálynak **Rendessy Annamária doktornő** tartott színvonalas előadást az idős kor problémáiról. Amíg a nagyszámú érdeklődő a doktornő előadását hallgatta, az iskolás gyerekeknek a dékánok, **Gémes Alma és Béres Orsolya** szerveztek játékos programot. Az esti missziós beszélgetés vendége **Vértessaljai László jezsuita atya** volt. Az általa bemutatott szentmise utáni beszélgetés a misszió lényegéről és



Veres András püspök úr megáldja a missziós keresztet

a misszionálás módjáról szólt. Szó esett többek között arról, hogy a misszió során mindig alkalmazkodni kell az adott környezethez, kultúrához s azon keresztül kell közvetíteni az Evangélium örömhírét, illetve, hogy a missziót végző legyen hiteles. Jól kapcsolódott ezekhez a két tanúságtevő, **Tókécs Tünde és Várallyayné Andrejszki Katalin** tanúsága, amely a fenti elveknek a mai társadalmi környezetben, a mindennapokban való megvalósításáról, megéléséről szólt. Az egész előadás és beszélgetés közvetlen légkört a „házigazda”, **Szerdahelyi Csongor** – a tőle megszokott – közvetlen, oldott hangulatú beszélgetés-vezetése biztosította.

A vitafórum után **Kertész Annamária és a Taizei közösség** imaóráján az elmélkedés után Roger testvér temetéséről láttunk vetítést.

(folytatás a 2. oldalon)

**A Felsőkrisztina Baráti Kör vendége
november 15-én, kedden 18 30-kor
Jáki Teodóz bencés atya, aki
A csángómagyarok igaz története
címmel tart előadást**

(folytatás az 1. oldalról)

A Szombat délelőtti két programról külön is beszámolunk. Az esti szentmisén **Hollai Antal atya** volt vendégünk, akit a régi szeretettel vártunk, s aki hasonló szertettel jött el ismét régi híveihez. A szentmise után a **Szkóla** és a **Cantate kórus** maradandó élményt nyújtó hangversenyét hallhattuk.

A vasárnapi zárónapon a 9 óras

szentmisén adták át a pályázatok díjait. A 1/2 11-es ünnepi szentmisén **Veres András** püspök megáldotta az új missziós keresztet. Egész délelőtt kirakodóvásár várta a vendégeket a templom udvarán, a hitanteremben pedig **Andrejszki Katalin**, **Orient Enikő** és **Mözessy Egon Sándor** kiállítását csodálhattuk meg.

Külön megtiszteltetés, hogy **Mitnyan György** polgármester úr is

meglátogatta plébániánkat, megtekintette a kirakodóvásárt és a művészek kiállítását, elbeszélgetett a hívekkel.

Délután az „új épületbe” a kötetlen beszélgetésre ismét sokan eljöttek, majd öt órakor a **Te Deum eléneklésével zárult a plébánia missziós programja.**

Béres György

„MENTSD MEG LELKEDET!”

Plébániai misszió 2005.



Mitnyan György polgármester

a missziós kiállításon az alkotók körében

Szeptember 24-től négy napon át tartott **plébániánk történetének harmadik missziója** (1935 és 1947 után). Akik komolyan vették ezt a négy napot és figyelemmel kísérték a rendezvényeket (lehetek volna többen is), nagyon szép, s reméljük, hatásában is sikeres belső missziót élhettek meg. Hálás köszönetet mondunk mindazoknak, akik munkájukkal, részvételükkel, mások buzdításával segítettek a missziós cél megvalósulását.

Köszönjük Márton atyának a nagyszerű előadók meghívását, s hogy végig gazdája, moderátora volt a missziónak. **László atyának** köszönjük a misszió előtti kilencedet és a csütörtöki szentségimádás vezetését.

Sokan sokféle módon járultak hozzá, hogy feltöltődve, megújulva énekelhettük a záró napon a **Te Deum**-ot.

Hitoktatóink **Lukách Krisztina** vezetésével már tavasszal megkezdték a felkészülést. Az általuk, óvodások és iskolások számára meghirdetett pályázatokra szép számmal érkeztek pályaművek, amelyeket a négy nap során kiállítottuk a templomban.

Sokat köszönhetünk **lelkiségi és imacsoportjaink tagjainak** is, akik imáikkal és a háttérben végzett lelkes szervező munkájukkal biztosították a misszió lelki bázisát. Ők voltak a kilenced, a szentségimádás vezetői, de ott voltak minden programon, sőt, akik vették a fáradt-

ságot –sajnos kevesen voltak–, a vasárnapi ünnepi szentmise után a kirakodóvásárban is találkozhattak, beszélgethettek velük.

Hálával tartozunk az egyes programok szervezőinek és vezetőinek: **Borosnyai Annamáriának**, **Füredi Ivánnénak**, **Madocsay Ákosnak**, **Szende Ákosnak**, **Szerdahelyi Csongornak**, **Pongrácz Juditnak**, **Tőkés Tündének** és a **Szkóla tagjainak**, ifj. **Sapszon Ferencnek** és a **Cantate kórusnak**, a **dékánoknak** (**Béres Orsolya**, **Gémes Alma** és **Ritvay Dorottya**), **Kazatsay Imrének**, **Hernádyné Szemere Ritának**, **művészeinknek**: **Orient Enikőnek**, **Várallyayné Andrejszki Katalinnak**, **Mözessy Egon Sándornak** és **rajtuk keresztül az őket segítőknél**, hogy időt, fáradságot nem kímélve fáradoztak, hogy a missziós napok lelki megújulást hozzanak az emberek számára.

Külön köszönjük **Rajkai Jánosnak**, a **Füredi Ivánné** vezette **Karitás** és a **Csiszér Istvánné** vezette **Oltáregylet** minden tagjának, hogy – mint mindig – ahol ők ott vannak, minden szükséges ott van, minden a helyén van, minden ott és akkor van, ahol, és amikor annak lennie kell.

A képviselőtestület nevében

Béres György



Agapé és kirakodó vásár a templomkertben

Az Egyház modern missziója

Veres András püspök úr missziós napi előadásából

Szombaton az ifjúsági programmal egyidőben a templomban **Veres András püspök úr** tartott beszélgetéssel egybekötött előadást a misszióról. A beszélgetés moderátora **Pongrácz Judit** volt, aki bevezetőjében – kapcsolódva ez előző esti előadáshoz – a misszió fogalmáról, feladatáról szolt, az ott elhangzottakat röviden ismertette, majd feltette a kérdést, mit értünk modern misszió alatt?

Püspök úr előadását a II. Vatikáni Zsinat „*Ad gentes*” című dokumentumából vett gondolattal kezdte. A misszió alapvető feladata az Egyháznak. Isten küldte a nemzetekhez az Egyházat, s az Egyház mindig Istennek az emberek iránti szeretetéről tesz tanúságot, hiszen Isten akarata, hogy minden ember üdvözljön.

A misszióknak sokféle értelmezését, jelentését ismerjük és használjuk, (küldetés, megbízás, feladat), és sokféle módja van: pl. békemisszió, jószolgálati misszió, stb. Az Egyház értelmezése szerint: *hithirdetés*, az Evangélium hirdetése Krisztus megbízása alapján. Ez egyben meghatározza az Egyház önazonosságát: az Atya küldte Jézust, és Jézus küldi az Egyházat. Azért van az Egyház, mert van küldetés. Az Egyház – minden kultúrában – folytatja és a történelemben kibontakoztatja azt a küldetést, amit Jézus Krisztus megkezdett. Minden embert részesévé kell tenni annak a közösségnek, amelyet az Atya minden embernek felkínál. Nem más a küldetés célja, mint az emberek üdvösségének hirdetése. Az Ószövetségben, Izraelben, a zsidó nép tagjaiban csak az élt, hogy ők a választott nép s hogy a tanúságtétel a feladatuk. Aki oda születik, az tagja e választott népnek, kívülről azonban nem lehetett a választott

néphez tartozni. Jézus Krisztus apostolokat gyűjtött, és világra szóló küldetést adott nekik. Például Pál apostol, a zsidó, egykori farizeus hirdeti az üdvösség örömhírét más népeknél, hogy mindenki részesülhessen belőle: „...adása vagyok görögnek és pogánynak, tudósnak és tudatlannak...”.

A misszió nem mindig és mindenhol ébreszt pozitív érzelmeket (pl. ősi kultúrák lerombolása, gazdasági kiszolgáltatottság, stb.). A *keresztény misszió* ezért tiszteli más népek kultúráját és az Evangélium tanítását beleszövi az adott nép kultúrájába. Ugyanis Isten minden emberhez képes eljutni a szívéen keresztül. A kinyilatkoztatás apró magvai jelen vannak minden kultúrában. Erre kell építeni. Saját kultúrájukból merítve kell az Evangélium örömhírét elmondani (inkultúráció). A *hit az Isten ajándéka, de nyitott érzésvilág, befogadás kell hozzá*. Ezt a nyitottságot várja az Egyház. **Az igazi misszió tehát nyitott, türelmes és kitartó.** A türelem abból a bizalomból fakad, ami Istenben gyökerezik. „...hitetek alapja Isten ereje legyen!” (Szt, Pál)

Tehát, Krisztus és az üdvösség hirdetése az Egyház feladata.

Ma olyan a társadalmi közeg, amelyet látszólag nem érdekel az Egyház. „Európa a csöndes hittagadás korát éli.” (II. János Pál) Az Egyháznak ennek ellenére végezni kell a misszióját. Léte mélyén ugyanis minden értelmes ember eljut Isten kereséséig. Sokszor igen nehéz beszélni hitről, Istenről, mert nincs közös fogalomrendszer, és saját hitelességünk sem támasztja azt alá. De nem kisebbíti a kimondott szót saját gyengeségünk. Mindenki sajátos utat jár: az Egyház és egyén egyaránt. Mégis úgy kell beszélni az Evangélium-

ról, hogy felkeltsük az érdeklődést a másokban. Vajon az én hitem ébreszt-e kérdést, párbeszédet a másik emberben? A társadalmi közeg segíthet, de ne feledjük, a korábbi időkben sem volt nagyobb a személyes elköteleződés, inkább a formalitás volt több.

Az előadás befejező részében a misszió három fokozatáról beszélt a püspök úr.

1. Az első a *preevangelizáció* (tanúságtétel az általános értékekről): tanúskodás nélkül nem lehet hitet ébreszteni. Itt példaként említett püspök úr egy esetet, amikor a hitében meggyengült fiúban a térden állva imádkozó apja láttán nyílt meg újra a hit. Vagy Keresztelő Szent János is az őt kérdezőknek úgy válaszolt arra a kérdésükre, hogy mit tegyenek: „Maradjatok a helyeteken, de legyetek jobbak!”

2. A második az *evangelizáció*: hitünk megvallása. Jézus Krisztusról kell beszélni! „Aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom őt Atyám előtt.” Csak az képes megvallásra, akiben az Istenben való közösség a hit **által élő**. „Jézus megváltoztathatatlán ígérete erősítsen bennünket, hogy Ő végbeviszi azt, hogy minden embert üdvözítsen...” (II. János Pál). A hívő ember kötelessége, tehát, hogy hirdesse az Evangéliumot „akár alkalmas az idő, akár alkalmatlan. Érvelj, ints, buzdíts! Te maradj megfontolt, töltsd be szolgálodat!”, ahogy Szent Pál is hirdette.

3. A *posztevangelizáció*, ami a keresztény életnek meggyökeresedését jelenti, s aminek biztosítéka, elősegítője az élő *keresztény közösség*.

Az előadást követően kérdésekre válaszolt a püspök úr.

Béres Györgyné

Az ifjúsági pasztoráció stratégiai céljai és eszközei

Szombat délelőtt a hittanteremben gyűltek össze plébániánk fiataljai. A házigazda szerepét **Madocsay Ákos és a Gítáros együttes** vállalta. Meghívott vendég **Várnai Péter**, ifjúsági referens, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem egyetemi lelkésze volt.

Előadásának első részében az 1948-tól napjainkig tartó időszakról adott rövid történeti áttekintést, arról, hogy a központi politika hogyan viszonyult a valláshoz.

1948-tól az egyre erősebb kommunista diktatúra és ideológia nagyon hatékonyan bizonyult. 1948-tól 1956-ig terjedő időszakban a hatalom teljes erejével a keresztény ifjúsági mozgalmak ellen fordult. Működésüket Rajk betiltotta, vezetőiket sorra perbe fogták.

1956 után kb. 1964-ig az un. flexibilis diktatúra korszaka következett, amely kifelé próbálta „szalonképesnek” mutatni önmagát, befelé azonban továbbra is maradt, ami volt.

1964-ben az Apostoli Szentszék és Magyarország között született egy részleges megállapodás, amelynek hatására a világ felé a szabadságjogok bővítését mutatta a hatalom, azonban belül tovább folytatódott – most már burkoltabban – a keresztények és főként a fiatalok ideológiai meggyőzése az ateizmus mellett. Jól mutatja e törekvést, hogy minden oktatási intézményben kötelező volt a marxista, ateista nevelés, de ez a plébániák életében is tetten érhető volt. Ahol tudomásukra jutott, hogy ifjúsági csoportok, közösségek alakultak, ott a papot az AEH nyomására rövidesen elhelyezték, rosszabb esetben pedig meghurcolták, bebörtönözték. Nagy ajándéka mégis az '50-es - '60-as éveknek, hogy az egyház egysége megmaradt annak ellenére is, hogy vezetőit megpróbálták egymás ellen fordítani. Megmaradt az egyház hite és erkölcsi rendje.

Érezhető javulás az 1980-as évek végétől tapasztalható. 1988-ban az akkori ifjúsági miniszter meghívta az egyházak ifjúsági vezetőit, hogy adjanak tanácsot, hogy mit csináljanak a fiatalokkal. Érezték ugyanis, hogy állami szinten elvesztették a kapcsolatot az ifjúsággal, s féltő volt, hogy emiatt megbomlik a társadalom egysége.

Az egyházi vezetők először a szerzetesrendek visszaállítását kérték. 1991-től mondhatjuk, hogy jogilag szabad az egyházak működése, az egyházi intézmények, katolikus egyesületek alapítása. E folyamat részeként 1992-ben megalakult a Pázmány Péter Katolikus Egyetem, amely ma már 4 karral működik és 9000 hallgatója van. (A pápa saját jogú intézménynek fogadta el.)

Két nagy, átfogó kutatást végeztek szociológusok Magyarországon az ifjúság körében (2000-ben, ill. 2004-ben), melyek igen érdekes és elgondolkodtató eredményeket adtak a fiatalok valláshoz való viszonyá-

nak témakörében is. Néhány adat ezek közül:

A fiatalok és az egyház kapcsolata:

A fiatalok 10%-a jár rendszeresen templomba, 40-45%-uk „a maga módján” vallásos. Tehát mintegy 55%-uk vallja magát vallásosnak.

1 A 18-25 évesek között alacsonyabb, a középiskolások között magasabb a rendszeresen templomba járók aránya.

2 A felmérés szerint a hívő és a nem hívő fiatalok között az értékek sorrendjében nagy a hasonlóság (család, barátság, szerelem, béke, szabadság, belső harmónia).

A beszélgetés második részében az ifjúsági pasztorációról volt szó.

Jelen körülmények között a pasztoráció szempontjából lényeges, hogy milyen módon kínáljuk fel életünket, s mennyire hat ez a nem közénk tartozókra. Jelenleg az ifjúsági pasztoráció szervezett szinterei alapvetően a plébániák, az egyházi iskolák, a katolikus kollégiumok.

Célja segíteni a megújulást mind egyházmegyei szinten, mind pedig a plébániái közösségekben, melyeknek alapjai az imádság és a katekézis, a képzés kell, hogy legyenek.

Egyre több a lehetőség is, hiszen működnek ma már olyan képzési kurzusok, ahol koordinátorokat, közösségi vezetőket képeznek (pl. hajszoló). Egyre több lelkesítő mozgalom, működik (pl. Nagymaros, Egerszalók, Taizé, Regnum, stb.).

Fontosnak tartja Várnai atya, hogy nekünk, vallásos embereknek fel kell tudnunk mutatni egy hitből fakadó kultúrát a fogyasztói társadalom kultúrájával szemben. Ez nagy kihívás számunkra, de a „fiatalok pápája”, II. János Pál pápa is erre buzdított személyes életével, mikor a mércét magasra tette mondván, hogy aki szeret, az nem szerethet csak 40%-osan, szeretni teljes egészében kell.

Béres Orsolya

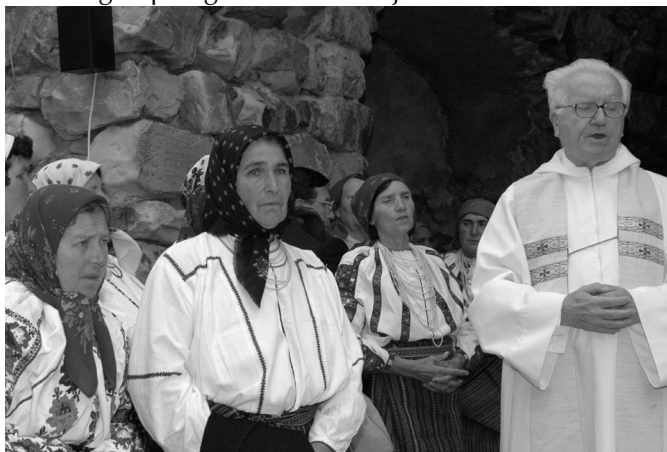


A gyerekek programon kevesen voltak, de jól szórakoztak

„Ne felejtkezzél csángómagyarokról”

A kacsikai búcsú

A zárándoklat a keresztény élet egyik ősi motívuma, a közös hit ereje jut benne kifejezésre. Zárándokútra valami újra, valami felismerésre nyitottan indulunk. Ahogy az ember az utazás során eltávolodik a hétköznapoktól, önmagára is jobban rálát és fogékonyá válik a valóban lényeges dolgokra. A megosztott örömök és fáradtságok pedig összekovácsolják útítársaival.



Jáki Teodóz atya és a csángó énekes asszonyok

Idén augusztusban a plébániai kórus Kacsikára, a bukovinai búcsújáráhelyre indult Jáki Teodóz bencés atya vezetésével. Kacsika lengyel sóbányászok által alapított település, különböző nemzetiségű lakossággal. A századforduló óta fontos kegyhely, a czestohowai híres Mária-kép másolata található itt. Nekünk, magyaroknak azért is figyelemreméltó, mert augusztus 15-én, Nagyboldogasszony napján a moldvai csángók száza vesznek részt reggel 8 órakor a magyar nyelvű szentmisén. A Keleti-Kárpátokon túl, tehát, az egyetlen olyan szentély, ahol minden nép a maga nyelvén imádkozhat. Az idei misét a neogótikus templom mögötti grottánál Mayer Mihály pécsi püspök, és másik kísérlőnk, Bíró László püspök atya celebrálta. A püspöki szentbeszéd egyik biztató mondata így hangzott: „szívből csak az anyanyelven lehet szólni”. Teodóz atya már tizenharmadszorra járt itt s úgy érkezett Kacsikára, mint aki az övéhez jött. A világ „legmagárahagyatottabb és legárvább” népcsoportját megszállottan látogatja, gyönyörű dallamaikat, archaikus nyelvüket lejegyzí, emberi értékeiket példának tekinti. Nem az anyaországból érkező leereszkedő gesztusával, hanem az embertárs tiszteletteljes szeretetével.

Csernik Mária csángó asszonytól hallottuk a néprajztudós Bálint Sándor által is említett különleges népi imádságot, az *Aranyimatyánkot*. Ez ismerős ének volt nekünk, hiszen a csángó változat dallamát Teodóz atya jegyezte le, és Bene Rózi, kórusunk ifjú tagja már tolmácsolta nekünk a nagyhéten. Egy évben egyszer itt szólalhat meg *A csángóknak királynéja tiszta Szűz* kezdetű

ének is... A szentmise után körbevettük a népviseletbe öltözött asszonyokat, leányokat, fiúkat, és Teodóz atya a nevükön szólította őket. Hallhattuk, hogy közönségben is tudnak bőséggel díszített dallamokat énekelni. Megható volt, ahogy odaadták magukat a sokszor újrafeltett, suta kérdéseinknek, sorsukat meghazudtoló belső derűvel beszéltek nekünk hétköznapjaikról. Szépméremesen viselték, ahogy megcsodáltuk őket. Az egyik tizenéves csángó fiú arra a kérdésre, hogy mit mesélsz majd otthon a búcsúról, ennyit mondott: „szép vót, és találkoztam a püspök-vel”.

Erdély keleti részén, Gyimesfelsőlokon közös szentmisénk volt a gyimesi csángókkal. Őket a székelység egyik jellegzetes etnikai csoportjaként tartják számon. Bíró püspök atya beszédét többször idéztük még hazafelé is, eleven, élő hitből gyökereznek gondolatai. Az ottaniak életének legszebb vonását abban látta, hogy a pusztaság létezés örömét még nem veszítették el. Ott, Gyimesfelsőlokon szentbeszéde szinte megmagyarázhatatlan kapcsot teremtett a helybeliek és miköztünk, ismeretség nélkül is úgy hatott, közösségben voltunk velük az Úr asztalánál.

Itteni szállásunk a jószándékú civil kezdeményezésre és támogatásra épült *Árpádházi Szent Erzsébet Líceum* volt. Korábban a gyimesi fiataloknak Csíkba vagy Bákóba kellett menniük tanulni, nagy mérföldkő számukra ez a bentlakásos iskola.

Kacsika felé jó volt megállni Tamási Áron sírjánál s énekelni a csíksomlyói Máriánál. Gyimesbükk, a történelmi Magyarország határa a hajdani Rákóczi-vár tövében, országhatárt jelző, monarchiabeli, omladozó vasútállomásával. Ez a falu az erőszakos megyésítés miatt közigazgatásilag már Bákó megyéhez tartozik. Az Ojtozi-szoros nehéz harcok színtere a két világháborúban, Erdély kapuja, az ezeréves határ, a Himnusz és a Szózat éneklésére sarkallt bennünket. Moldvában Pusztinán van az egyetlen olyan templom – a hajdani öt közül – melynek még mindig szent István király a védőszentje. Nem szólt még ekkora erővel kórusunktól az *Ó Szent István, dicsértessél* kezdetű ének. Visszafelé a borsabányai szentmise és vendéglátás, a koltói Teleki-kastélyban a Petőfi kiállítás, Nagybánya főtere és katolikus temploma a festőiskola freskóival, Jókai kézírása a templomban őrzött ódon könyvben csak egy-egy kiemelten szép emléke az útnak.

Zárándoklatra az ember valami újra, valami felismerésre nyitottan indul. A szokásaikhoz, hitükhöz ragaszkodó csángómagyarság, az ő tiszta, őszinte világuk: találkozás Isten jelenlétével a világban.

Toth Zoltánné (Teca)

„Eljöttünk, hogy hódoljunk Neki” (Mt 2,2-3)

Katolikus Ifjúsági Világtalálkozó Kölnben

Már a több mint fél évezreden át épült kölni dóm mesteremberei is tudták, hogy a legszebb templomter is csak halványan emlékeztet a Mennyei Jeruzsálemre. E szűkre szabott beszámoló még inkább ízelítő csupán abból a lelki élményekben rendkívül gazdag két hétből, melyet e sorok írója a Pákozdi István atya vezetett *Budapesti Egyetemi Lelkészség* zarándokcsoportjában megtapasztalt.

Az elmélyülés, de egyszerűsmind a fogadó ország közösségével való megismerkedés a célja minden alkalommal annak az „előtalálkozónak”, melyet a mi csoportunk a bajorországi Pfeffenhausenben töltött. Az apró települést az első napon a szívünkbe zártuk minden lakójával együtt, beleértve Szent Márton is, aki a helyi, neogót stílusban épült plébániatemplom védőszentje, libát szorongató alakja pedig a templomtéren áll.

A programban gazdag eseménysorozat nyitányaként a „szociális elköteleződés napján” Indiába szállítandó cipők szétválogatása, párosítása várt a csapatra, a gyógynövénygyűjtés közben pedig a vidék flórájával ismerkedtünk meg. A „hamis” és a „valódi” kamilla megkülönböztetésénél lényegesen nagyobb érdeklődés kísérte a sörkomló természetének, illetve feldolgozásának menetét, amelyet a helyi üzemben, illetve a földeken volt szerencsénk megtapasztalni (kinek több, kinek kevesebb sikerrel)... A szervezők és a családok vendégszeretete, illetve a jellegzetes és mennyiség szempontjából sem elhanyagolható étkezések felejthetetlené tették ezt a pár napot Köln előtt. A teljesség igénye nélkül, „önkéntesen” kiemelem még a változatos programból a weltenburgi

bencés apátságban tett látogatásunkat, a Nagyboldogasszony-napi, Pákozdi István és Erdős Attila atyák, illetve Wolfgang



Stowasser plébános úr által celebrált szentmisét, s talán mindannyiunk első, nagy „világtalálkozás” élményét, a regensburgi Szent Péter-katedrálisban tartott istentiszteletet. Bizonyára mindenkinek az is szép emlék marad, amikor Gerhard Ludwig Müller, Regensburg püspöke odajött a templomter előtt zenélő, éneklő magyar fiatalokhoz. A „profánabb” emlékek sorában a bátrabak az óriás vízi csúszdát sem felejtik majd el; a „Cola Mix Light” és a magyar „Nád a házam teteje” párjaként játszott, nyolc napon túl gyógyuló izomlázat okozó „Laurenzia” szállóigévé vált a lelkeszségi zarándokok számára. Az utolsó napon nívós, hagyományörző műsorral búcsúzó bajor vendéglátók jót derültek a Magyarországra vonatkozó közhelyek tréfás megjelenítésén (Bujtás Anna „tanárnő” leleménye). Bár a világtalálkozó végén még egy éjszakára visszatértünk, a csoport az est vé-

gén magyar népdalcsokorral és tánccal („Fehér fuszulykavirág...”) búcsúzott Pfeffenhausentől.

A magyar zarándokok (határon túlról is örvendetesen szép számmal!) kevés kivétellel Bonnban szálltak meg, ahol három egymást követő napon katekézisre, illetve szentmisére került sor. A németországi, illetve német kötődésű magyar szentek és boldogok életét is feldolgozó délelőtti program „moderátorai” Nobilis Márió és Várnai Péter atyák voltak, a katekéziseket Schönberger Jenő szatmárnémeti, Szabó Tamás tabori és Udvardy György esztergom-budapesti (segéd)püspökök tartották. A bibliai, szintén a napkeleti bölcsekhez kapcsolt mottók mentén haladó elmélkedések közül az elsőben Schönberger püspök úr az elvont igazság keresése helyett az egyetlen Igazzal, Jézus Krisztussal való találkozásra buzdította a hallgatóságot, melynek folyamánya életünk megváltoztatása, a helyes, egész életre szóló döntés kell legyen Jézus mellett. E nap nem mellékes eseménye az *imperfectum* (sic!) együttes zenei szolgálata volt. Az igényes, fülbemászó dallamok és a közösségben megélt hit szép összefonódását érzekelhattuk páran, akik *Ujfalussy Kinga*, *Cégény Pisti*, *Nagy Lali*, *Szép Karesz* és a *Boanergész* csapatot is erősítő *Hajnal Peti* hangszeres játékát (e sorok írójának újszerű élményt nyújtó) „vokállal” erősítettük. A középső napon a katekéták számára Tamás atya a helyes istenkövetésre és Mária-tiszteletre intő előadása következett, amíg a mi csoportunk Kölnbe zarándokolt. A program jelleget és a résztvevők nagy számát tekintve nem tölthettünk sok időt az estére szépen kivilágított, góti-

kus székesegyházban, de egy vázlatos, magyar nyelvű leírás kíséretében sikerült „rálelni” Stefan Lochner Háromkirályok-oltárképére, Verduni Nicolaus a sötét szentélyfejben aranyosan felizzó ereklyetartójára, Gero érsek X. századi feszületére és a többi műalkotásra, hála Sándor József kölni magyar atya kalauzolásának. Ismét nem tudok elmenni egy személyes élmény mellett: midőn az esti órákban érkező zarándokok közül egyedüli módon, rózsafüzért imádkozva belépett a lelkészség csoportja a dómba, levegőt és lelket megrezdítve megszólalt a hatalmas orgona, s hangjaira lassan, méltóságteljesen feltárukozott az 1248-tól egészen 1880-ig épülő istenháza, melynek kéttornyos sziluettje (mint a város egyik szimbóluma) a 2005-ös Világtalálkozó logójában is szerepelt. (A „változatosság” és csoportunk 4 Pétere „kedvéért” ez a székesegyház is a Mennyei Kapus pártfogása alatt áll a Szűzanya mellett, akárcsak Regensburg.)



Az utolsó katekézis méltó, ünnepélyes befejezése volt a kölni programsorozatnak s imádságos nyitánya a pápavárásnak. Udvardy püspök úr az egyedül a Legfőbb Jónak, vagyis Istennek kijáró imádsást megvalósító életmód ismérveit rendszerezte a belső magatartás és a tanúságtétel szempontjából. Zárógondolata („Az életszentség az egyetlen másik út, a boldogság egyetlen esélye.”) csodálatosan összecsengett a Szentatya, XVI. Benedek pápa marienfeldi szentbeszédével vasárnap, melyben II. János Pál életművét a hit megélésének szintéziseként jellemezte.

A mintegy 700000 fiatal (köztük 3500 magyar) közös zarándokútjának utolsó, nagyszabású állomása Marienfeld volt. A szektorokban elhelyezkedő, hálósákkal, élelemcsomaggal és az állhatatosság erényével „felszerelkezett” Háromkirály-követők közé este 9 körül, helikopterrel érkezett meg Őszentése, hogy velünk együtt virrasszon, imádkozzon, énekeljen egészen éjjelig. Szerencsére (de többünk szerint II. János Pál közbenjárásának köszönhetően) eső nélkül vészeltük át az éjszakát, másnap pedig a zeneileg és nyelvileg is nemzetközi pápai szentmi-

sén vettünk részt. Benedek pápa szentbeszédében emlékeztetett arra, hogy az árucikké minősített Egyház korában nekünk, fiataloknak kell megmutatni a világnak azt az igazi csillagot, mely valóban Jézushoz vezet. Ezért nagyon fontos, hogy megtanuljunk szeretni a Megváltót, s hogy szem előtt tartsuk, hogy „a Szentírás ismerete az Egyház ismerete”.

Gyakorlatlan író, úgy vélem, a Szentatya fentebbi szavainál nem adhat szebb befejezést egy „alla breve” beszámolóknak. Említést érdemelne még csoportunk István-napi, Rásonyi Miklós informatikus tanár játékával széppé tett szentmiséje a bonni Szent Adél-kápolnában, a német-magyar keresztút, s mi, ifjak nem felejtjük el a sátorban borszakértő, vendéglátó plébánosunkkal közösen mondott esti imát Roger testvérért. Emlékezetes marad a *Krisztus arcai* címmel megrendezett ikonográfiai kiállítás Kölnben (sok más egyéb mellett), melyhez Joseph Ratzinger gondolatait olvashattuk, s a csoportból két ember megindító, könnyfakasztó élménye volt az Oltári-szentség imádása a bonni Szent Remigius-templomban. Felszabadító, kisebb fajta magyar koncert valósult meg a hét elején, a bonni püspöki szentmise után egy oldalsó színpadon, ahol az Emmanuel-közösség négy papja csapott a húrok közé Fábry Kornél atya vezetésével, s a sötétben is lobogó zászlók alatt énekeltük tapsolva: „We sing for Jesus, the Light...”.

Kétségtelen, hogy elsősorban Kölnben voltak tanulságok is a következő világtalálkozó (2008, Sydney) szervezői számára, de ezek talán nem méltók ahhoz, hogy jelen helyen említés essen róluk – na jó, a Gemüsesalat-konzerv étkezéseink igencsak emblematikus kelléke volt...



Feltétlen köszönet jár az út Istenben való elmélyülését és szervezettségét biztosító, „parancsnoki ötösfogat” tagjainak (Pákozdi István és Erdős Attila atyák, Kuhn Zsolt sofőr, Gégény Pisti és Horváth Zsolt „útimarsallok”).

Jakab Péter

Kölni élmények

Plébániánkról a volkenrodai előtalálkozóra ketten indultunk útnak. A hosszú és kimerítő buszozás után egy Isten háta mögötti kis település fogadott minket valahol Németországban, ahol az időjárás nem kedvezett a zarándokoknak, ráadásul vendéglátóink is csak franciául beszéltek. Esztergom-budapesti Főegyházmegye fiataljait beosztották a többi – főleg francia nyelvet beszélő – náció közé. A Chemin Neuf közösség egy pockokban gazdag kecskelegelőt választott táborhelyül, ahol a melegvíz és az elektromosság hiánya is próbára tette a vendégeket. Sátrakkal egy meglehetősen vizes hétnek kellett nekivágnunk.

Számomra mindez eltörpül ahhoz a problémához képest, amit a szentmiséket jelentettek. Cirkuszi sátorban, a déli temperamentumnak kedvezve sokszor táncolásba fulladt Allelujával. Ízlések és pofonok... Nekem idegen volt, de sokaknak tetszett. A negatívumokat leszámítva viszont adott, sőt sokat adott ez az öt nap. Megismerkedhetünk fiatalokkal Új-Kaledóniától, Palesztinán át Lettorszáig. Sokat köszönhetek egy Burundiból érkezett fiúnak, akivel az otthoni körülményeinkről vagy a divattá silányított néger kultúráról órákon át lehetett beszélgetni. Tanúságos volt.

A fórumok, kifejezetten fiataloknak szóló prédikációk, beszélgetések, szentségimádás, szerintem mind segítettek a Krisztushoz való közeledésben, elvégre „eljöttünk, hogy hódoljunk neki” (Mt 2,2). Egy románkori kis templomban a rossz időjárást és a különböző szervezési hibákat félretéve lehetőség volt hitünkbe belemélyedni. A kísérő atyák segítségünkre voltak, kérdéseinkre választ adtak.

A pénteki keresztút, ahol nemzetek kértek egymástól bocsánatot múltban elkövetett vétkeikért az egész magyar tábor mellbe vágta. A

franciák Chemin Neuf képviselője bocsánatot kért hazánktól Trianon miatt. Este újra szóba került, ekkor döbbsentem rá mennyire tudatlanok Közép-Európa történetét illetően a jövő leendő irányítói.

Hétfőn utaztunk át Bonnba, ahol teljesen más világ várt ránk. Iskolában aludtunk, napközben a Ruhr-vidék városait jártuk. A százezres forgatagban teljes összetartásra volt szükségünk, minden magyar próbálta segíteni a másikat, csak jó szót lehetett hallani. Volt alkalmunk találkozni délvidéki, erdélyi testvéreinkkel, akik velünk együtt a magyar szárláson laktak. Az ingyenes utazási lehetőség, a legfeljebb 2 Eurós (általában ingyenes) belépőjegyek lehetővé tették, hogy kora reggeltől éjszakába nyúlva járjuk a környék temploait, múzeumait, koncertjeit, ha a tömegben egyáltalán el tudunk jutni oda. Ha nagyon vágytunk a csöndre, volt lehetőségünk elmenni a 80 km-re lévő Aachen középkort idéző belvárosába és többek között megcsodálni a Dóm elfeledett magyar kápolnáját.

A Világtalálkozó tényleg világtalálkozó volt, úgy érzem, tényleg képviseltette magát a világ egymilliárd kereszténye. Ez legjobban az állandó zászlótengeren látszott meg. Legalább minden tizedik ember vitte nemzeti lobogóját. Trikolórunkra gyakran ráköszöntek a szép számban megjelent olaszok, hátha csak rosszul kötöttük fel a rúdra. Még jobb volt Árpád-sávós zászlóm beazonosítása. Az okosabb rákérdezett inkább, a maradék rávágta, hogy az Egyesült Államokból érkeztem...

A marienfeldi virrasztás és pápai szentmise megkoronázta e két hét eseményeit. A szervezők jócskán alulmaradtak az elvárásokkal szemben, ezt maguk a német zarándokok is felrótták hibának. Több száz méterrel hátrébb csúsztunk eredeti helyünkől, nem kaptuk meg az ebé-

dünket, a higéniával is problémák voltak. Az emberek, hogy közelebb jussanak XVI. Benedekhez, egymást taposták. Az időjárás elvileg nem kedvezett, szombaton és vasárnap is esőfelhők voltak, nem is olyan távol tőlünk még villámok cikázását is látni lehetett. A Jóisten viszont megkímélte, a hálósákban virrasztókat, sőt a szentmise idejére még a nap is kisütött. Hihetetlen volt, csodálatos. A pápa kisugárzása is csodálatos volt. Nem tudom hova sorolni.

Nekem ez a két hét két hónapnál is jóval többet adott. Köszönöm az Úrnak. Remélem, tapasztalataimat hasznára tudom majd fordítani. Bizom benne, hogy 2008-ban Ausztráliába plébániánkról többen fogunk neki vágni a hosszú útnak. Megéri.

Csörgics Máttyás

Hittanosok versenye a 2005/06. tanévben

Harmadik alkalommal, ismét meghirdetjük hittanosainknak feladatmegoldó versenyünket. Ahogy eddig, a gyerekek (2. osztálytól középiskoláig) dossziében vihetik el a feladatlapot, s határidőre kell a sekrestyében leadni (személyesen vagy megbeszélés alapján a hitoktatóval). Az új feladatlapokért a beadott megoldás alján jelzett vasárnap (nagyjából havonta) jöhetnek a fiatalok, amikor a dossziéba rakva megkapják a kijavított régít is.

A tematika nem változott: a legkisebbek rajzos-színezős feladatokat, az általános iskolások liturgiai és bibliai ismeretekre, a nagyobbak egyháztörténetre, erkölcstanra vonatkozó rejtvényeket kapnak. (2006 elején változás lesz viszont a rejtvényt szerkesztő személyében, az átálláshoz előre is türelmeteket kérjük.)

Minden Hittanosunknak kegyelmekben gazdag tanévet és jó versenyzést kívánunk.

A HÁZAS HÉTVÉGE MOZGALOM

„Jövőbe vetett hitem jelentős részét a Házás Hétségébe helyezem.”

(II. János Pál)

A Házás Hétségé – angol nevén *Marriage Encounter* – világméretű lelkeségi mozgalom, mely a házasság élet-szentségének megújításán, megerősítésén munkálkodik. Ahogy az Atya szereti a Fiút a Szentlélekben és viszont, úgy kell szeresse egymást férj és feleség a házasságban. Ebben a folytonos szeretetáramlásban vagyunk Isten ké-pére és hasonlatosságára teremtve.

A mozgalom a 60-as években Spanyolországban indult, a 70-es években Észak-Amerikában, majd Európában is elterjedt. Ma már világszerte több mint egymillió házaspár mintegy 90 országban éli a Hétségé ajándékait.

Magyarországra 1984-ben hozták el áldozatkész oszt-rák papok és házaspárok. Akkor még illegalitásban terjedt. 1986-ban tartották az első magyar nyelvű hétségét. Ezután kezdődhetett a lelkeség továbbadására elkötelezett *teamek* (házaspárok és papok) képzése is. A magyarországi közösség 1988-ban csatlakozott az európai nagy közösséghez. Ma már nálunk is több mint 2200 házaspár, 150 pap illetve szerzetes és 30 nővér részvételével folyik a megújult hitvesi és papi szeretet kultúrájának ez az evangelizációja és a lelkeségi mozgalom munkája.

A mozgalomban való részvétel kétnapos hétségű bevezetéssel kezdődik. A Hétségét 3 házaspárból és egy papból álló csapat tartja. A péntek délutántól vasárnap délutánig terjedő két nap alatt a következő témákkal foglalkoznak: találkozás magunkkal, találkozás párunkkal és kapcsolatunk mélyítésének ideje, Isten hív mindnyájunkat teljesebb életet élni az Egyházban és a világban.

Minden egyes téma bevezetése után idő van a személyes átgondolásra és a kettesben történő megbeszélésre, a dialógusra. A kommunikációnak ez a formája a Hétségé lényegének alapja. A team házaspárjai és papja mindehhez a bevezetők során saját életük tapasztalatait adják. A csoportnak szóló egyes témabevezetők után a férj és a feleség személyes megbeszélésre visszavonul.

A Hétségé nem házassági tanácsadás és nem csoportterápia. A Házás Hétségé során a házaspárok az állandó önjajándékozást és elfogadást, az önzetlenséget és az egymásért való élest egy különleges kommunikációs technikával sajátítják el. Ezzel egymás személyes világába lépnek be, egyúttal kiüresítik magukat, és ezáltal mélyebben bekapcsolják egymást Isten jelenlétébe, hogy ebből a forrásból újabb és újabb erőt nyerjenek a szeretetben való folyamatos megújuláshoz.

A Hétségé akkor igazán sikeres, ha az ott megtapasztaltakat sikerül otthon napi párbeszéd formájában folytatni.

Ajánljuk minden olyan házaspárnak, akik mélyebb és

gazdagabb örömteli kapcsolatra vágnak, akár már hosszabb, akár csak rövidebb ideje élnek szentségi házasságban.

A Hétségé olyan papokat és szerzeteseket is hív, akik egyházközségükkel vagy közösségükkel nyíltabb, szorosabb kapcsolatba akarnak kerülni.

Bár a Hétségé nem problémamegoldó módszer, nekünk az indításkor és azóta is segített, hogy a külvilágtól néhány percre elvonulva ne egymás meggyőzésére, hanem egymás érzelmeinek megértésére törekedve keressük ütköző vitás kérdéseink megoldását.

A Házás Hétségé Lelkeségi Mozgalomban az Alapozó hétségé után a párok és a papok területi csoportközösségekben erősítik újra és újra kapcsolatukat.

Magyarországon, Budapesten több területen, Szekszárdon, Pécsen, Kaposváron, Dombóváron, Tatabányán, Kecskeméten, Székesfehérváron, Egerben, Szombathelyen, Szegeden, Szentendrén, Szolnokon, Nyíregyházán működnek közösségek. A szomszédos országok magyar nyelvterületein önálló közösségek működnek a Vajdaságban, a Felvidéken, Erdélyben, a Partiumban és Kárpátalján is.

A Budapesti Régió a belbudai, észak-budai, dél-budai, újlaki, szentendrei, belpesti, külső pesti, csepeli területekből áll.

A hozzánk legközelebb eső Észak-budai Terület általában minden hó második vasárnap este 3/4 8-kor a Városmajori kistemplomban tartja találkozóit.

A területi felelős házaspár neve Tóth Iván és Kinga, tel.: 394-2467, e-mail: tothi@sunserv.kfki.hu

A dél-budai terület a XI. Himfy u. 9. alatti Szent Imre házban tartja találkozóit.

A területi felelős házaspár neve Mészáros Géza és Márti, tel.: 246-5372, e-mail: meszgeza@freemail.hu

A belbudai terület a Várban tartja találkozóit.

A területi felelős házaspár neve Bodroghelyi László és Erzs, 213 6011, e-mail: bodroghelyi@freemail.hu

A magyar Házás Hétségé mozgalomról a www.wvme.hu honlap ad felvilágosítást.

Adjátok meg egymásnak a Házás Hétségé értékes ajándékát. Szóljatok, ha segíthetünk.

Fogarasi Eszter és Gyula

**Az erdélyi árvízkárosultak javára
szeptember 25-én tartott
országos gyűjtés alkalmával
templomunkban 1,3 millió forint
adomány gyűlt össze.**

A missziós napok gyermek és ifjúsági pályázatairól

„Minden cigány a maga lovát dicséri” – én se tehetek másképp, amikor a missziós napokhoz tartozó pályázatról számolok be.

Három témakörben hirdettünk meg pályázatot: Szent Márton életéről, cselekedeteiről lehetett rajzot készíteni; kerületünk vallásos emlékeit bemutatni írásban és/vagy képből; a középiskolások pedig Apor Vilmos püspök életével ismerkedhettek meg.

A felhívás megjelentetését, hirdetését készséggel vállalta a *Hegyvidék* és a kerületi gyermekkönyvtár is.

A legsikeresebbnek a rajzpályázat bizonyult, összesen 71 rajz érkezett, legtöbb a Németvölgyi Általános

Iskolából. Kiemelten szeretnénk megköszönni az iskola tanárainak, *Csiszér Istvánnénak*, *Horváth Katalinnak*, *Sereg Istvánnénak* lelkesedésüket és segítőkészségüket, amivel az ügy mellé álltak, hiszen az ő lelkesedésük ragadt át a gyerekekre is és ennek köszönhető a sok szép rajz, amit a templomban láthatunk.

A plébánia hitoktatóiból és híveiből álló bírálóbizottság munkáját *Benedek Ottília* vezető rajztanár irányította, akit szintén köszönet illet.

A legszebb rajzokat korosztályonként díjaztuk. Akinél az iskolát külön nem jelöljük, ők valamennyien a Németvölgyi Általános Iskola tanulói.

Helyezés	1. osztályosok	3. osztályosok	4. osztályosok	Felsőtagozatosok
I. helyezett	Miskolczi Dániel	Kicsiny Márta, Magyar Alexandra	Konráth Réka	Jakab Zsófia, Sereg Bence <i>(Kiss János Ált. és Középkiskola)</i>
II. helyezett	Lóránt Ádám	Kasza Mária, Békéssy Róbert	Bonyhády Marcell	Szebeny Dóra, Boros Katalin
III. helyezett	Győr Szilvia, Jenes Tünde	Jancsó Dalma, Wusinszky Máté	Molnár Csilla <i>(Fekete István Ált. Isk.)</i>	Tarr Erika

Különdíjban részesült a **Németvölgyi Általános Iskola 1. a napközis osztálya**, akik közös munkát készítettek **Povjeszlo Istvánné tanárnő vezetésével**.

Hogy a rajzpályázat valóban a missziós napok látványos eseménye lett, azért a plébánián kiállító művészeket illeti a köszönet és a tisztelet, akik annyira szívükön viselték a művészpalánták munkájának megbecsülését, hogy idejüket feláldozva ők készítették el a rajzkiállítást, példát adva ezzel művészi alázatból és szeretetből. A kiállítás létrejötténél nem hagyhatom ki Rajkai Jánost említését sem, akinek a segítség nélkül – mint sok minden más esemény a plébánián – ez sem jöhetett volna létre.

Kerületünk vallásos emlékeiről a Tóthpál-család készítette fényképes ismertetőt. Pályamunkájukért **Tóthpál Sarolta** és **Tóthpál Balázs** részesült elismerésben.

A középiskolások Apor Vilmos püspök életéről és koráról szóló feladatlapját Jakab Péter egyetemi hallgató állította össze és ezt a kategóriát teljes egészében ő tartotta kézben. Négy csapatot tudtunk jutalmazni: a **Patrona Hungariae Gimnázium** tanulóit, a **Veres Pálné Gimnázium 1. és 2. csapatát**, valamint **Illés Adrienn**t, a **Szent Margit Gimnázium egyéni versenyzőjét**.



Molnár Csilla, az egyik győztes

(Felkészítő tanárok: Bakos Kinga, Urbán Diana, Kuchta Margit tanárnők) Számukra is szeretnénk volna ünnepélyes eredményhirdetést és díjátadást tartani, azonban egymástól függetlenül visszajelzett mindegyikük, hogy a missziós napok egyetlen rendezvényén sem kívánnak részt venni. Ez is tapasztalat. Természetesen, a jutalmakat postán megkapták.

Az eredményhirdetésre szeptember 25-én, a diákmisén került sor. Nagy örömünkre a meghívott gyerekek és szüleik szinte mindnyájan eljöttek, a gyerekek boldogan fedezték föl és mutatták a kiállításon a saját rajzaikat. Bizonyára volt közöttük olyan család is, akik más alkalommal még nem jártak a templomban és most – ha csak kis időre is – részesei lehettek egy közösség életének és jó emléket őriznek róla. Különösen jó volt hallani a hívek könyörgésének egyik fohászatát, amelyben kedves vendégeinkért imádkoztunk.

Az eredményhirdetést követően többen is kérdezték, hogy, ugye, máskor is hirdetünk ilyen pályázatot, szívesen vesznek részt rajta legközelebb is. Talán nem is kell várni a következő missziós napokra...

Lukách Krisztina

Búcsúzunk

Az elmúlt hónapokban három olyan testvérünk is távozott közösségünkben, akiknek halálával nemcsak kevesebben, hanem kevesebbek is lettünk.

Gergelyffy András hosszú szenvedés után, nagypénteken halt meg. Évtizedeken keresztül ápolta ágyhoz kötött feleségét és nagyon hamar követte őt az örök hazába. A Világban Élő Karmel Rend tagja volt, folyóiratukat is szerkesztette. Plébániánkon is kiségtett, amíg ereje engedte: a szociális otthonokba járt áldoztatni. A missziós imacsoport tagjaként osztott meg velünk egy titkot: azon a napon, abban az órában született, amikor Edith Stein, a Karmel szentje letette fogadalmát. Ezt Isten útmutatásának érezte egész életére és eszerint is élte azt.

Weszely Józsefné Lampl Mária festőművésznő 90. évét is betöltve a nyáron hunyt el. Ő még annak a generációnak – talán utolsó – tagjai közé tartozott, akik egyházközösségünknek megalakulásától kezdve buzgó munkatársai voltak. Szomorú, hogy nem kerestük föl őket többször meghallgatni emlékeiket, így a kezdet története már ismeretle-

nek maradnak számunkra.

Tanácsaival sok éven át hozzáértően segítette a templom kialakítását, díszítését. Ereje fogytáig mindennap járt szentmisére. Törékeny alakja hiányozni fog az esti miséről.

A nemrég érkezett, megdöbbentő halálhír pedig *Takács Lászlóról* szól. Megdöbbentő, hiszen nem is tudtunk betegségéről, különösen ilyen súlyosra fordulásáról. Még most is nyúlnánk a telefonhoz, hogy megbeszéljük vele összes kívánságunkat a jövő heti lelki gyakorlat autó- és szobabeosztásáról, amit mindig ő készített. Furcsa, hogy nem látjuk többé a vasárnap reggeli félnyolcason. Csak a szolgálat emlékei maradnak: a körmenetek vezetése, az elsőáldozások próbái, ministrálás felnőttként is, hogy ne legyen egyedül a miséző pap, a liturgikus bizottság megbeszélései ...

Segítőkézsége a köz- és magánügyekben, visszafogott, kedves humora, megbízhatósága.

Csendes jelenlétét megőrizzük szívünkben.

Nyugodjanak békében!

LK

Hat évig közös osztály a Német-völgyi úti Általános Iskolában, sok ministrálás a felső-krisztinavárosi templomban és egy rendőrségi figyelmeztető 1964-ben alapozta meg, illetve erősítette meg a barátságunkat. A virágzó Rákosi-korszakban, 1953-ig ugyan nem mindig élmény az iskolába járás. Ott is kemény osztályharc dúlt, ami a 8-14 éves gyerekek számára azt jelentette, hogy az osztály egy bizonyos csoportja üldözte a többiek egy másik csoportját. Laci és én ebbe a másik csoportba tartoztunk, azzal a különbséggel, hogy Laci jobb kedéllyel viselte a „sorsot”.

Hernádi Guszti bácsi alapított egy társaságot, de bölcsen kimaradt belőle („jobb lesz így nektek”) és a vezetést rábízta a nagyobakra. A hetedhét országra szóló „házibulikon” kívül minden szombaton táncos összejövetel volt vallásos irodalommal fűszerezve. Ennek a társaságnak Laci volt a motorja, állandó szervezője, megbízható ügyintézője.

Őt évig nem is bántották a társaságot, csak megfigyelték. Azután 1964-ben szétzavartak minket: volt Gyorskocsi utca, meg jónéhány rendőrségi figyelmeztető. Egy másik társasággal, a kicsikkel még folytattuk egy ideig a munkát, de azután főként a szentmisék alatt és után találkoztunk, mint régen, igaz, csak mint nyugalmazott ministránsok.

De reményeink szerint azért még fogunk találkozni.

Frivaldszky Sándor



Engem a jó barátok, a csinos lányok, a jókedélyű házibulik, a ki-tűnő előadások és a remek színdarabok vonzottak a felsőkrisztinás társaságba. Frivaldszky Jancsi és Stahl Feri hozták az elméletet, Papp Bandi a filozófiát, de a társaság lelke Takács Laci volt. Bár mindig a háttérben maradt, ha ő megszólalt, mindenki odafigyelt. Engem jókedve, lendületes egyénisége, pontossága, rendkívül jó, de szinte láthatatlan szervezőkészsége fogott meg. Sajátos humorát hallgatva az utolsó szóig nem tudtad, hogy komolyan gondolja-e, amit mond vagy egy újabb tréfa színpokázik. Zsuzsával is ebben a társaságban született meg az életre szóló kapcsolat.

Emlékszem a megragadó rendezésű, rádiójáték jellegű színdarab bemutatókra. Öcsémrel együtt sokáig emlegettünk egy remekül sikerült jelmezballt is. S a teljesítmények mögött az ő hajtóereje állt.

Amikor két éve ideköltöztünk, ő volt az első, akit a régi társaságból megismertem. Nem volt nehéz. Nem hízott, nem kopaszodott s humora is a régi volt, úgy köszöntött, mintha tegnap láttuk volna egymást utoljára. Neki köszönhetjük a Felsőkrisztinavárosi Családcsoportba való meghívást. Házigazdaként csendben rászorított az idővel való gazdálkodásra, a témák hatékony feldolgozására.

Fogarasi Gyula



Bár hivatalosan csak szeptemberben volt tizenöt éves a gitáros együttes, május 28-án 5 órakor az új épületben (a néhai Hully Gullyban) nagyszabású jubileumi koncertet adtunk. Sikerült elérnünk több régi tagot is, akik már nem énekelnek velünk hétről-hétre, de ez alatt a tizenöt év alatt meghatározó személyek voltak az együttes életében. Szereztünk dobot, nagyobb hangfalakat, mikrofonokat, így számunkra is kissé szokatlan keretek között énekelhettünk. Reméljük, mind a huszonegyünk munkája (8 gitáros – Madocsy Ákos, Bódy



Kata, Flachner Bea, Lajtafalvy Zsuzsi, Ludnik Ákos, Horváth Gellért, Vajna Miklós, Feltizi-Veress András; egy csellista – Szabó Orsolya, két fuvolás – Szalay Katalin, Fontányi Orsolya; két hegedűs – Ulmer Anna, Hatvani István, aki egyébként basszusgitárosunk is; egy dobos – Seidl Krisztián; egy szaxofonos – Meszéna László, egy tangóharmonikás – Mezei Péter; illetve négy énekes – Kovács Márta, Tóth Réka, Sepsey Zsófia, Zavaros Eszter, Hajas Franciska) nemcsak a magunk számára tűnt összehangoltnak. Márton atya kedves megnyitó szavai

A „15 éves” koncert



után először a saját dalainkat tartalmazó CD-n lévő számokat játszottunk, majd a lelkes közönség választhatott a „kedvencekből”. Jó érzés volt, hogy a hívők velünk énekeltek a dalokat. Megfigyelhettük, hogy a lassabb, elgondolkodtatóbb számokat jutalmazta közönségünk spontán tapssal, bizonyára nemcsak szívhez szóló tartalmuk, hanem hangulatuk miatt is. A koncert után plébános atya segítségével kis agapét is tarthattunk. Nagyon köszönjük a sok segítséget, melyet a tizenöt év során kaptunk. Isten fizesse meg!

Mezei Péter



**XII. ker. Hollósy Simon utcai
80 m2-es, új építésű, igényes kivitelű,
világos, tetőtéri lakás
29,5 millió forintos irányáron
ELADÓ.**

**Érdeklődni Babics Baláznál
a 20/982-0517-es
telefonszámon lehet.**

Szolgálati közlemény

A Felsőkrisztina szerkesztősége szeretne megfiatalodni. Mivel a jelenlegi munkatársak erre önmagukban képtelenek, ezért új tagokra lenne szükség. Elsősorban olyan személyt keresünk, aki jártas a tördelés rejtelmeiben, van felszerelése, megfelelő számítógépes programja és némi szabadideje. További feltétel, hogy szeresse plébániánkat és érdekelje a feladat és a közösség szolgálata.

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

VIII. évfolyam, 5. szám 2005. Veni Sancte, következő lapzártá: 2005. november 20.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukács Kriszta, Szende Ákos, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.